

28- Truyện Người Nghèo Bạt-Đề Bố Thí Củi Cho Phật

Một thuở nọ, Đức Phật ngự tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, trong thành có một người nghèo khổ tên là Bạt-đề, sinh sống bằng cách trông coi vườn tược cho người. Một hôm, người nghèo này gánh củi vào thành bán. Khi vào cửa thành anh gặp một Hóa nhân. Hóa nhân nói:

–Nếu người có thể đem củi này cho ta, ta sẽ cho nhà người trăm món thức ăn.

Người nghèo khổ nghe vị Hóa nhân nói vậy, trong lòng mừng rỡ và đem củi cho Hóa nhân.

Lúc ấy Hóa nhân bảo:

–Nay người hãy đem củi này đi theo ta đến tinh xá Kỳ hoàn. Ta sẽ cho các món thức ăn ngon.

Người nghèo liền theo Hóa nhân đến Kỳ hoàn, thấy Phật với ba mươi hai tướng tốt và tám mươi vẻ đẹp, ánh sáng chiếu soi như trăm ngàn mặt trời. Anh ta rất vui mừng, bước đến đảnh lễ dưới chân Đức Phật rồi hiến cúng số củi cho Phật.

Đức Phật nhận củi rồi cắm xuống đất, Ngài dùng thần lực khiến củi khô trong phút chốc đã mọc cành sinh lá, hoa quả sum suê kết thành chùm rất đẹp, chẳng khác nào cây Ni-câu-đà.

Bấy giờ Đức Thế Tôn ngồi kiết già dưới gốc cây ấy, giảng nói pháp mầu cho trăm ngàn muôn trời người.

Người nghèo thấy vậy, trong lòng vui mừng, liền gieo năm vốc sát đất, phát thệ nguyện rộng lớn:

–Nguyện đem công đức bố thí củi cho Phật này, khiến đời vị lai con được thành Chánh giác, hóa độ khắp chúng sinh như Đức Phật không khác.

Người nghèo phát nguyện xong, Đức Phật liền mỉm cười. Từ trên mặt Phật phát ra ánh sáng năm màu, ánh sáng này chiếu quanh Đức Phật ba vòng rồi trở lại nhập vào đảnh Phật.

Bấy giờ Tôn giả A-nan bước tới bạch Phật:

–Như Lai là bậc đáng tôn trọng, Ngài không bao giờ mỉm cười một cách vô cớ, vậy có việc gì khiến Như Lai mỉm cười như vậy? Cúi xin Thế Tôn giải thích cho chúng con được biết.

Đức Phật hỏi A-nan:

–Ông có thấy người giữ vườn nghèo khổ bố thí củi cho Ta không?

A-nan bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, con có thấy.

Đức Phật dạy:

–Nhờ công đức căn lành bố thí củi cho Ta với tâm kính tin, cho nên ở đời vị lai trong mười ba kiếp người nghèo này không bị đọa vào địa ngục, súc sinh, ngạ quỷ; được sinh lên cõi trời, cõi người, thường thọ hưởng sự vui sướng và thân sau cùng được thành Bích-chi-phật, hiệu là Ly Cấu, hóa độ chúng sinh nhiều không thể tính lường. Vì vậy nên Ta mỉm cười.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.